

Minun Tampereeni

12



pereen taidemuseon päärakennusta, uutta henkistä kotiani, jolle vuolen palan sydämestäni. Maisemaa hallitsee aamuauringon värjäämä Näsinneula, joka kiidättää ajatukset yli talojen kattojen Särkänniemen kallioita nuoleville Näsijärven aalloille ja niiden myötä lapsuuden muistoihin. Lapsena katselin usein noita aaltoja ja Kalelan kallioilla odotin milloin Pohjolaa milloin Tarjannetta, jotka vuoropäivinä puksuttivat Kautun kanavan lävitse Ruoveden Isonselän ylitse erämaa-ateljeen laiturisiin. Nuo laivat olivat silloinen linkkini suureen maailmaan, jota ajatuksissani hallitsi iso ja ihmeellinen Tampereen kaupunki, kauppahallin, huvipuistoparatiisin, hattaroiden ja jäätelön kotimaa.

Kävelen kohti Engelin viljamakasiinia, jossa silmänruokaa nykyään säilytetään. Puhelin vyössäni soi ja pysähdyn tuttuihin valoihin, jotka seisauttavat kulkijan Pirkankadun ja Pyynikintorin kulmaan. ”Terve Toimi!” Keskustelemme jostakin ajankohtaisesta asiasta – uusista näyttelyistä, tilaaja-tuottaja-mallista ja prosessiorganisaatiosta, kulttuuripääkaupunkihankkeesta – joka nyt on osa ”minun Tamperettani”. Kun puhelu esimieheni, museotoimenjohtaja **Toimi Jaatisen** kanssa päättyy, olen jo kirja- ja paperipinojen täplittämässä toimistossani. Pöydänkulmalla päällimmäisenä minua katselevat **Kalervo Kummola** ja **Kaarina Suonio** Tampere-talon sanomien kansikuvassa. Mitä mahtavat nuo Tampereen mahtihahmot, monen hankkeen veteraanit, tuumata museonjohtajasta, joka mutkaista tietä on palannut pirkanmaalaisille juurilleen heidän kaupunkiinsa? Mutta mitäpä tässä moisia pohtimaan, vanhan kuvan innoittamia ajatusleikkejä. Eipä silti, ei osaa museonjohtaja itsekään juuristaan taitella Tamperetta omakseen, eikä haluakaan, kaupungit kun eivät omistajuuteen taitu – avoimuuteen, luovuuteen ja yrittämiseen kylläkin, jos lupa annetaan.

Janne Gallen-Kallela-Sirén
fil.tri, Tampereen taidemuseon johtaja

Pala sydämestäni

Vieressäni istuu mies reppu sylissä. Koululaisten itsevarma puheensorina täyttää bussin, joka keinahdellen etenee Pirkankatua länteen. Kukaan ei pelkää, kukaan ei katsele naapurin laukkuja epäluuloisena sen sisällöstä pohtien onko siellä pommi. Herkuttelen ajatuksella. Olen uusi tulokas – tuoreeksi tamperelaiseksi tuskin uskallan itseäni kutsua – maahanmuuttaja Jerusalemistä, missä laukkuja katsottiin aina

”sillä silmällä” ja elämä ei ollut itsestään selvä etuoikeus. Olen kotonani siellä, missä sydämeni on, kotieni kivijalkana runsaat kaksi vuosikymmentä reissumiehen elämää eri maissa ja mantereilla, kielten ja kulttuurien ristiaallokossa.

Bussi kääntyy Pyynikintorille ja pysähtyy. Katson torin yli vanhaa punatiilirakennusta, C. L. Engelin suunnittelemaa ja 1830-luvulla rakennettua viljamakasiinia, Tam-